

Kendas Bušnel

KERINI
DNEVNICI

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Candace Bushnell
THE CARRIE DIARIES

First published in the United Kingdom by HarperCollins
Children's Books under the original title:

THE CARRIE DIARIES

Text © Candace Bushnell 2010

The author/illustrator asserts the moral right to be
identified as the author/illustrator of this work.

Translation copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Kalvinu Bušnelu

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka
sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

PRVO POGLAVLJE

Princeza na drugoj planeti

Kažu da se mnogo toga može desiti za jedno leto.

Ili ne može.

Prvi je dan četvrte godine i, koliko ja mogu da primetim, potpuno sam ista kao i prošle godine.

Kao i moja najbolja drugarica Lali.

„Ne zaboravi, Bredli, moramo da nađemo frajere ove godine“, rekla je i uključila motor crvenog pikapa koji je nasledila od starijeg brata.

„Sranje.“ Trebalo je da nađemo frajere prošle godine, ali nismo. Otvorila sam vrata i uskočila, gurnuvši pismo u udžbenik biologije gde, bar se tako nadam, neće moći više da mi naškodi. „Zar ne možemo da o'ladimo s tom pričom o frajerima? Već znamo sve dečake iz naše škole.“

„U stvari, ne znamo“, odgovorila je Lali dok je ubacivala menjač u rikverc i gledala preko ramena. Od svih mojih drugarica Lali najbolje vozi. Otac joj je policajac i zahtevao je da nauči da vozi s dvanaest godina radi hitnih slučajeva.

„Čula sam da ima neki novi klinac“, nastavila je.

„Pa?“ Poslednji novi klinac koji je došao u našu školu bio je neprestano stondiran i nikada nije menjao farmerke na tregere.

„Džen P. kaže da je sladak. Stvarno sladak.“

„Aha.“ Džen P. bila je vođa kluba obožavateljki Lejfa Gareta u šestom razredu. „Ako je stvarno sladak, zgrabiće ga Dona Ladona.“

„Ima čudno ime“, dodala je Lali. „Sebastijan nešto. Sebastijan Litl?“

„Sebastijan Kid?“, iznenađeno sam rekla.

„Tako je“, odgovorila je i skrenula na parking srednje škole. Sumnjičavo me je pogledala. „Je l' ga poznaješ?“

Oklevam dok hvatam ručku.

Duša mi je u nosu. Bojim se da će iskočiti ako otvorim usta.

Odmahujem glavom.

Prošle smo kroz glavni ulaz u školu kada je Lali primetila moje čizme. Bele, kožne, s napuklinom na prstima, ali originalne go-go čizme iz ranih sedamdesetih. Ne sumnjam da su vodile daleko zanimljiviji život od mene. „Bredli“, rekla je, gledajući čizme s omalovažavanjem. „Kao tvoja najbolja drugarica, ne mogu ti dozvoliti da nosiš te čizme prvog dana četvrte godine.“

„Prekasno“, veselo sam odvrtila. „Uostalom, neko mora malo da prodrma stvari ovde.“

„Nemoj da se promeniš.“ Lali je ispružila ruku u oblik pištolja, poljubila vrh prsta i uperila ga u mene pre nego što je otišla do svog ormarića.

„Srećno, anđele“, dobacila sam. *Promenim*. Ha. Teško da ću to uspeti. Naročito posle pisma.

Draga gospođice Bredšo, pisalo je.

Hvala što ste se prijavili za intenzivni letnji kurs pisanja Nove škole. Iako su vaše priče maštovite i obećavaju,

žao nam je što vas moramo obavestiti da vam ovog puta ne možemo ponuditi mesto u programu.

Primila sam pismo prošlog utorka. Pročitala sam ga petnaestak puta, kako bih bila sigurna, a onda sam morala da prilegnem. Ne mislim da sam mnogo nadarena ali, jednom u životu, ponadala sam se da jesam.

Mada nisam nikome ispričala. Nisam nikome rekla ni da sam se prijavila, čak ni ocu. On je išao na Braun i očekuje da se i ja tamo upišem. Misli da ću biti dobar naučnik. A ako mi struktura molekula ne bude išla, uvek mogu da se prebacim na biologiju i proučavam bube.

Prešla sam pola hodnika kada sam ugledala Sintiju Vijande i Tomija Brustera, zlatni par kul ekipe Kaslberija. Tomi nije preterano bistar, ali je centar košarkaškog tima. S druge strane, Sintija je predsednik odeljenske zajednice, direktor odbora za matursko veče, istaknuta članica Nacionalnog društva časti* i dobila je sva odlikovanja Ženskih izviđača do svoje desete godine. Zabavlja se s Tomijem tri godine. Trudim se da ne razmišljam mnogo o njima, ali po abecednom redu moje prezime je odmah ispred Tomijevog te je moj ormarić pored njegovog i moram da sedim pored njega na dnevnom đačkom okupljanju i zbog toga u suštini moram da ga viđam – kao i Sintiju – svakog dana.

„I nemoj da se kreveljiš na đačkom okupljanju“, grdila ga je Sintija. „Ovo je veoma važan dan za mene. I nemoj da zaboraviš tatinu večeru u subotu.“

* *National Honor Society* je državna školska institucija u Sjedinjenim Američkim Državama. (Prim. prev.)

„A moja žurka?“, pobunio se Tomi.

„Možeš da napraviš žurku u petak“, odbrusila je Sintija.

Možda Sintija ima neko drugačije, pravo lice, ali ja ga nikada nisam videla.

Otvorila sam svoj ormarić. Sintija je odjednom podigla glavu i ugledala me. Tomi mi je uputio tup pogled, kao da nema blage veze ko sam, ali Sintija je previše lepo vaspitana. „Zdravo, Keri“, rekla je kao da ima trideset godina a ne sedamnaest.

Promene. Teško je uspeti u malom gradu.

„Dobro došla u paklenu školu“, čuo se glas iza mene.

To je Volt. On je dečko moje druge najbolje drugarice Megi. Volt i Megi zabavljaju se dve godine i nas troje gotovo sve radimo zajedno. Što zvuči donekle čudno, ali Volt mu dođe kô neka devojka.

„Volte“, obratila mu se Sintija. „Baš ti mi trebaš.“

„Ako hoćeš da budem u odboru za matursko veče, odgovor je ne.“

Sintija se nije obazirala na Voltovu malu šalu. „Reč je o Sebastijanu Kidu. Da li se zaista vratio u Kaslberi?“

Ne ponovo. Moji nervni završeci zasvetleli su poput novogodišnje jelke.

„Dorin tako kaže.“ Volt je slegnuo ramenima kao da ga to nimalo ne zanima. Dorin je njegova majka i savetnik u srednjoj školi *Kaslberi*. Ona tvrdi da sve zna i da prosleđuje Voltu sva obaveštenja – dobra, loša i potpuno netačna.

„Čula sam da je izbačen iz privatne škole zbog dilovanja droge“, rekla je Sintija. „Moram da znam da li ćemo imati probleme.“

„Nemam pojma“, odvratio je Volt i uputio joj ogromni lažni osmeh. Volt, gotovo isto koliko i ja, misli da su Sintija i Tomi dosadni.

„Kuju vrstu droga?“, nehajno sam pitala dok smo odlazili.

„Lekove protiv bolova?“

„Kao u *Dolini lutaka*?“ To mi je omiljena tajna knjiga pored *DSM-III*,* malog priručnika o psihičkim poremećajima. „Gde se, do đavola, danas mogu nabaviti lekovi protiv bolova?“

„Oh, Keri, ne znam“, odgovara Volt, koga to više ne zanima. „Od njegove majke?“

„Teško.“ Pokušavam da iz glave izbacim sećanje na jedini susret sa Sebastijanom Kidom, ali ono se ipak probija.

Imala sam dvanaest godina i počela sam da prolazim kroz čudnu fazu. Imala sam mršave noge, ravne grudi, dve bubuljice i kovrdžavu kosu. Takođe sam nosila mačkaste naočare i vucarala sa sobom izlizani primerak knjige *Šta je sa mnom?* Meri Gordon Hauard. Bila sam opsednuta feminizmom. Moja majka je preuređivala kuhinju Kidovih i pošle smo kod njih da pogleda radove. Odjednom se Sebastijan pojavio na vratima. Bez ikakvog razloga i iz vedra neba, bubnula sam: „Meri Gordon Hauard veruje da se većina oblika seksualnog opštenja može svrstati u silovanje.“

Trenutak je vladala tišina. Gospođa Kid se osmehnula. Bio je kraj leta i ten joj je bio istaknut ružičastozelenim šortsem s vrtoglavim dezenom. Imala je belu senku za oči i ružičasti karmin. Majka je uvek govorila da gospođu Kid smatraju velikom lepticom. „Nadam se da ćeš promeniti mišljenje kada se budeš udala.“

„Oh, nemam nameru da se udam. To je legalizovani oblik prostitucije.“

„O zaboga“, nasmejala se gospođa Kid. Sebastijan, koji je zastao na tremu, rekao je: „Palim.“

* *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* izdaje Američko udruženje psihijata. (Prim. prev.)

„Ponovo, Sebastijane?“, uzviknula je gospođa Kid blago iznervirana. „Ali Bredšooove su upravo stigle.“

Sebastijan je slegnuo ramenima. „Idem kod Bobija da sviramo bubnjeve.“

Zagledala sam se u njega, ćutke, otvorenih usta. Očigledno Meri Gordon Hauard nikada nije sreala Sebastijana Kida. Bila je to ljubav na prvi pogled.

Na đaćkom okupljanju sam sela pored Tomija Brustera, koji je sveskom udarao klinca ispred sebe. Jedna devojka u mom redu pitala je da li neko ima tampon, dok su dve iza mene uzbuđeno šaputale o Sebastijanu Kidu, koji je izgleda postajao sve ozloglašeniiji svaki put kada bi se spomenulo njegovo ime.

„Čula sam da je bio u zatvoru...“

„Njegova porodica ostala je bez novca...“

„Nijedna devojka nije uspela da ga zadrži duže od tri nedelje...“

Izbacila sam Sebastijana Kida iz glave tako što sam zamišljala da Sintija Vijande nije tek još jedna učenica, već čudna vrsta ptice. Stanište: svaka bina na koju može da se popne. Perje: suknja od tvida, bela košulja s kašmirskim džemperom, udobne cipele i niska bisera koji su verovatno pravi. Neprestano premešta papire iz jedne ruke u drugu i vuče suknju nadole, što pokazuje da je možda ipak donekle nervozna. Znam da bih ja bila. Ne bih to želela, ali bih bila. Ruke bi mi se tresle i glas bi mi postao piskav, a kasnije bih mrzela samu sebe što nisam vladala situacijom.

Direktor, gospodin Džordan, prišao je mikrofonu i rekao mnoštvo dosadnih stvari o dolaženju na časove na vreme i nešto o novom sistemu ukora. Tada nas je gospođica

Smidžens obavestila da su školskim novinama, *Oraščiću*, potrebni novinari i da se u ovonedeljnom izdanju nalazi izuzetno zanimljiva reportaža o hrani u menzi. Konačno je Sintija prišla mikrofonu. „Ovo je najvažnija godina u našem životu. Nalazimo se na ivici ogromnog ponora. Za devet meseci će naši životi biti nepovratno promenjeni“, rekla je kao da zamišlja da je Vinston Čerčil ili neko sličan. Donekle sam očekivala da će dodati da je strah jedino čega se treba bojati,* ali umesto toga je nastavila: „Dakle, ovo je godina trenutaka učenika četvrtog razreda. Trenutaka kojih ćemo se sećati zauvek.“

Kada su svi okrenuli glavu prema sredini sale, lice joj je iznenada poprimilo mrzovoljan izraz.

Dona Ladona silazila je između redova. Odevena je kao nevesta u belu haljinu s dubokim dekolteom, a njeno bujno poprsje naglašeno je malim dijamantskim krstom koji visi na tananom platinastom lančiću. Koža joj je poput alabastera. Mnoštvo srebrnih narukvica na jednoj ruci zveckala pri svakom pokretu. Svi su začutili.

Sintija Vijande nagnula se prema mikrofonu. „Zdravo, Dona. Veoma mi je drago što si uspela da dođeš.“

„Hvala“, odgovorila je Dona i sela.

Svi su se nasmejali.

Dona je klimnula glavom Sintiji i blago mahnula, kao da joj daje znak da nastavi. Dona i Sintija su drugarice na onaj čudan način kada se devojke ne vole ali pripadaju istoj ekipi.

„Kao što sam rekla“, nastavila je Sintija, pokušavajući ponovo da zaokupi pažnju slušalaca. „Ovo je godina trenutaka učenika četvrtog razreda. Trenutaka kojih ćemo se sećati

* Reč je o poznatom citatu Frenklina Ruzvelta. (Prim. prev.)

zauvek.“ Dala je znak momku zaduženom za audio-video opremu i pesma „The Way We Were“ začula se iz zvučnika.

Zajaukala sam i zagnjurila lice u svesku. Počela sam da se kikoćem sa ostalima, ali onda sam se setila pisma i ponovo se rastužila.

Ali kad god se loše osećam, pokušam da se setim nečega što mi je jednom rekla jedna devojčica. Sva je odisala karakterom – toliko ružna da je bila slatka. A znali ste da je i ona svesna toga. „Keri?“, pitala me je. „Šta ako sam princeza na drugoj planeti? A niko na ovoj planeti to ne zna?“

To pitanje me još donekle obara s nogu. Hoću reći, zar to nije istina? Ko god da smo ovde, možda smo princeze negde drugde. Ili pisci. Ili naučnici. Ili predsednici. Ili šta god, do đavola, želimo da budemo iako svi tvrde da ne možemo.

DRUGO POGLAVLJE

Gomila integrala

„Ko zna razliku između integralnog i diferencijalnog računa?“

Endru Zajon podigao je ruku. „Zar to nema neke veze s tim kako se koriste diferencijali?“

„To je blizu“, odvratio je profesor Daglas. „Ima li još neko neku teoriju?“

Mišica je podigla ruku. „U diferencijalnom računu, uzimate beskrajno malu tačku i računate stepen promene od jedne promenljive do druge. U integralnom računu uzima se mali diferencijalni element i integriše se od jedne donje granice do druge granice. Dakle, sve te beskrajno male tačke zbrajaju se u jednu veću sumu.“

Bokte, pomislila sam. Otkud Mišica, do đavola, *to* zna?

Nikada neću uspeti da položim ovaj predmet. To će biti prvi put da me je matematika porazila. Još kad sam bila klinika, matematika mi je bila jedan od lakših predmeta. Radila sam domaće zadatke, dobijala petice na pismenim zadacima i gotovo nikada nisam morala da učim. Ali sada ću morati da učim ako nameravam da preživim.